

erlægges af beløb, som indgår efter en vis frist (morarenter), eller renter, som erlægges successive af den til enhver tid værende restgæld.

Den naturlige konsekvens heraf må være, at også afbetalingsrenter fritages for afgift, såfremt kontrakten er udformet således, at renter kan opgøres for hver indbetaling. Dette ligger på linie med ligningsmyndighedernes praksis, der godkender debitorrenter som fradragsberettigede, når kontrakt og beregninger opfylder visse forudsætninger, men ikke godkender fradrag, såfremt beløbet indgår i „afbetalingsprisen“.

Gennemføres dette ikke, vil der — i modstrid med forudsætningen om neutralitet — finde en klar forskelsbehandling sted mellem renteudgiften ved direkte banklån m. v. og renten ved „lån“ hos leverandøren, hvilket er til skade for de forbrugere der ikke har mulighed for at låne i bank m. v. som grundlag for „kontantkøb“ og således er henvist til afbetalingskøb, der derved fordyres med 10 pct. af renten.

Fællesraadet indstilling er derfor, at alt hvad der dokumenterbart er *rene* renter bør være uden for afgiftsberegning.

Ad § 8, stk. 3.

Her fastsættes, at hvor brugte varer går i bytte som delbetaling, er den afgiftspligtige værdi den almindelige salgspris.

I § 10, stk. 3, er anført særbestemmelser for brugte personbiler, hvor indkøbsprisen kan fradrages i den afgiftspligtige omsætning. Tilsvarende bestemmelse bør gælde for alle ibyttetagne varer, der indgår fra forbruger, idet virksomheder, hvor det er normalt at tage brugte varer i bytte (f. eks. møbler, cykler, symaskiner) i modsat fald vil blive udsat for en dobbeltbeskatning, som også er i modstrid med merværdiprincippets tilsigtede neutralitet. Følgende eksempel vil vise dette:

Eks.: Cykelhandler A sælger en cykel, kostpris 400 kr., for 500 kr.

Udgået afgift (10 pct. af 500) 50 kr.

Indgået afgift (10 pct. af 400) 40 -

Merværdiafgift (10 pct. af 100) 10 kr.

Som delbetaling indgår en brugt cykel for 100 kr. Afgiftsregnskabet forbliver i første handel uændret, men ved salg af den ind-

byttede cykel opstår følgende, hvis salgsprisen er 100 kr.:

Udgået afgift . (10 pct. af 100) 10 kr.
Indgået afgift . (0 pct. af 100) 0 -

Merværdi 0 afgift 10 kr.

Ved salget af den ibyttetagne vare er beskattningen således ingen merværdiafgift, men en dobbeltbeskatning. Hvis derimod den afgiftspligtige omsætning reduceres med købsværdien — dokumenteret ved kvittering fra forbrugeren — vil også salget af brugtvaren blive belastet alene med afgift af merværdien.

Ad § 11.

Lovforslaget indeholder valgmulighed mellem opgørelsesgrundlag efter modtagne betalinger eller efter foretagne leverancer. Ifølge § 15, stk. 4 og 5, er valgmuligheden indskrænket således, at *samme* opgørelsesmetode skal benyttes for indgående og udgående afgift. I bemærkningerne til § 15 er dette begrundet i de uønskede likviditetsmæssige og finansielle følger, der ville opstå, såfremt en virksomhed beregner indgået afgift efter modtagne leverancer og udgående afgift efter modtagne betalinger.

Fællesraadet mener imidlertid ikke, at sådanne uønskede følger vil opstå ved den omvendte anvendelse af metoderne, således at indgående afgift beregnes efter betalingsmetoden, mens den udgående afgift beregnes efter leveringsmetoden. En sådan fremgangsmåde vil for en hel del virksomheder være at foretrække af rent praktiske regnskabsmæssige grunde på trods af den for virksomheden heraf følgende strammere likviditet. Dette vil især være praktisk for virksomheder, der fører kontroløst kreditorbogholderi, hvor bogføringen sker efter faste betalingsdage.

Det henstilles, at der foretages den fornødne lovændring, således at indgående afgift kan beregnes efter betalingsmetoden og den udgående efter leveringsmetoden.

Ad § 16, stk. 3 e.

Det er Fællesrådets principielle opfattelse, at indgående afgift vedrørende repræsentation og gaver bør kunne fradrages i det omfang disse er driftsudgifter.